

C:\Users\Plazma\Desktop\310\M.Žamboch-Divoké zasnuby.pdb

PDB Name: M.Žamboch-Divoké zasnuby
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Miroslav Žamboch

Divoké zasnuby

Erika OHara strnula uprostřed kroku. Uvědomila si, že na palouku je kromě ptáků, tři zajíců ve východním cípu a malého mývala na stromě za ní ještě něco většího. Opatrně a pomalu začala pečlivě prohlížet nejprve prostor před sebou, potom vpravo a nakonec vlevo. To už si byla jistá, že se srnec skrývá právě tam. Objevila ho stát ve vysoké trávě před stěnou zeleného maliní. Byl to skutečně srnec, krátký odlesk jeho vědomí rozpoznala správně. Mladý dvouroček spokojeně přežvykoval trávu a neměl o ní nejmenší tušení. Občasný závan větru, který zachytila, směřoval od zvířete k ní. V prvním popudu mysli chtěla nechat srnce jeho osudu, ale potom se uvědomila, že za chvíli bude doma a kus zvěřiny se hodí. Navíc ji nic nenabádalo, aby právě tohle zvíře ušetřila. Během posledního týdne cesty měla spoustu příležitostí k lovu, ale spokojila se s pár králíky a jedním tetřevem. Obezřetně, aby srnce nepoplašila, zkontrolovala, zda má své dlouhé vlasy opravdu všechny stažené do koňského ohonu. Už jako holka se naučila, že ošetřování účesu těžitvou není nic příjemného. Všechno bylo v pořádku. Bez spěchu sundala z ramene luk a po paměti vytáhla z toulce jeden z dlouhých šípů s ostrým hrotem. Srnec zneklidněl a začal větřit. Založila šíp, napjala lučistič a na tři údery srdce zatajila dech. Zbytek vědomí, kterým se nesoustředila na výstřel, zaznamenala, jak se srncovy zadní běhy napjaly. Vzápětí skočil vpřed přímo do dráhy vystřeleného šípu. Střela se mu zaryla do hrudi palec za lopatkou. Erika s lukem v jedné ruce a nožem v druhé vyrazila ke zvířeti. Až na místě se uvolnila. Záraz nebyl nutný, šíp hladce prošel mezi žebry hrudníku přímo do srdce. Nesnášela, když se zvířata trápila déle, než bylo bezpodmínečně nutné. Ulomila smrkovou větvíčku, položila ji srnci na mordu a v duchu poprosila les za odpuštění. Někteří muži, se kterými občas lovila, se jí kvůli jejímu meditování posmívali, ale bylo jí to jedno. Navíc byla mnohem lepší lovec než oni.

Během chvíle srnce vyvrhla, svázala mu nohy a hodila si ho na ramena. Byl větší, než původně myslela. Chvilí jí trvalo, než téměř třicetkilogramový přídavek ke svému nákladu správně vyvážíla. Dlouhým krokem vyrazila k vesnici. Kvůli nohám se jí nikdy žádný muž neposmíval, spíše díky nim sklízela obdivné pohledy a časté komplimenty. Věděla, že to domů nemá dál než tři čtyři kilometry, přesto se však v polovině cesty zastavila, aby se umyla v potoce a odpočinula si. Přistihla se, že v duchu přemýšlí, co slavnostního připraví na večeri. Kvůli Johanssonovi chtěla, aby to bylo něco zvláštního. Posadila se na kámen a začala si sušit vlasy. Její přemítání o večeri znamenalo, že se rozhodla dát mu na jeho nabídku kladnou odpověď. Vyrůstali spolu, jejich rodiče se znali a jako jeden z mála ji s jejím otcem jako kluk doprovázel na výpravách do lesů. Talent stát se chodcem, rozumět zvířatům a v zimě zastrašovat smečky vlků a jiných dravců přicházejících ze sněžných plání neměl, ale byl silný, vytrvalý a odvážný. Měla ho ráda. Jenže časy se změnily, už nebyli děti. Musel se ujmout hospodářství po svém otci a před třemi týdny, když vyrážela na pravidelnou obchůzku okolních hřebenů, jí řekl, že jeho budoucí žena s ním bude žít a pracovat na statku. Výžádala si tehdy měsíc na rozmyšlenou. Erika trochu lítostivě pohlédla na luk. Dnes večer slíbí, že chodectví pověsí na hřebík. Její dědeček byl starý a otec před pěti lety umřel. Vesnice se bude muset poohlédnout po někom jiném. Vlasy byly suché, dooblékla se a vydala na pochod.

Dům byl prázdný. Pustila se do práce a začala srnce porcovat. Už téměř končila, když zaslechla nadšený štěkot a vzápětí ji dva vlkodavové, kteří se vříteli do místnosti, při svém bouřlivém vítání téměř povalili. Jejich pán, vysoký hubený muž s vlasy šedivými jako vychladlý popel, se zpozdil jen o chvíli. Erice stačil pohled do dědovy tváře a věděla, že něco není v pořádku.

"Johanssona zavřeli v Dilafrogu do vězení," přešel Gustaff OHara přímo k věci.

Erika pokrčila rameny.

"Popral se? Vytloukl největší městskou hospodu? Nebylo by to poprvé."

Gustaff zavrtěl hlavou.

"Nevím, o co šlo, snad o poplatky z prodeje na tržišti."

"Zaplatí pokutu, nebo bude stát den na pranýři. Hrabě je rozumný člověk," nenechala se Erika vyvést z klidu. Nevadilo jí, když Johansson, nebo jiný muž z vesnice občas provedli nějakou divočejší výtržnost. Nikomu to neříkala, ale ve skrytu duše se jí to vlastně líbilo. Znamenalo to, že v nich zůstalo něco divokého, dravčího.

"Hrabě před čtrnácti dny odjel a není jasně, kdy se vrátí."

"V tom případě ho zastupuje šerif Rotricker a ten je až příliš velký dobrák," oponovala Erika klidně.

"Rotricker před třemi dny umřel a úřadu se chopil William Goméz."

"Sakra," uklouzlo Erice.

To bylo zlé. William Goméz byl šlechtický levoboček a hrabě ho už kdysi jako šerifa zaměstnal. Bohužel to byl popudlivý a skrz na skrz zlý člověk, který navíc kradl, kde mohl. Dělal si zálusk i na pozemky svobodných vesnic a právě Johanssonův otec kdysi zapříčinil, že byl svého úřadu zbaven. Lidé jako William Goméz nerozlišovali mezi otcem a synem a pro pomstu bylo v jejich srdcích vyhrazeno mnoho místa.

"Dá ho zbičovat," usoudila Erika," nejvíc, jak zákony povolují. Padesát ran. Ne všichni muži tolik vydrží a Goméz určitě vybere vykonavatele, který Johanssonovi pořádně naloží," pokračovala nahlas v přemýšlení, "musím mu pomoci.

Potřebuju věci k ošetřování!" obrátila se na Gustaffa.

Starý muž okamžik vypadal, jako by chtěl něco říct, pak jen přikývl.

"Sbalím ti vše potřebné. Tvá Vlaštovka je ve stáji."

Když Erika ani ne za půl hodinu projížděla vesnicí, všimla si, že před hostincem stojí několik vozů, jako by tam delší dobu pobývalo víc lidí. Protože neměla čas zjišťovat novinky, hodila to za hlavu a pobídla Vlaštovku do ostřejšího cvalu.

Erika se unaveně usadila na lavici v hostinci Plný břich. Bylo to horší, než se obávala. Bachaři ji sice dovolili s Johanssonem promluvit a potvrdili její obavy z bičování, ale nejvíc ji znepokojovaly jejich kradmé pohledy stranou a úsměšky.

"Seš nějaká samotinká, kočička!" zaskřehotal jí někdo podroušeně do ucha a o okamžik později ji ovanul pach laciné kořalky, piva a zbytků hnijícího masa.

Muž, který ji oslovil, se přidržoval hrany stolu, aby udržel rovnováhu. Přesto se mírně kymácel. Byl vysoký a mohutný, dobrou polovinu jeho váhy však představovalo gigantické vypouklé břicho.

"Nemám zájem o společnost," odpověděla Erika zdvořile a kývla na hospodského kvůli objednávkě.

Všimla si, že od baru ji pozoruje mladý muž se širokými rameny. Byl ozbrojen, v jedné ruce držel půllitr piva, stál mírně rozkročen krok od pultu, jako by nechtěl, aby ho cokoliv omezovalo v pohybech. V očích měl zkoumavý zájem. Drsný dojem z hranaté brady a téměř zápasnické šije změkčovaly pravidelné rysy a živé oči.

Proč ji sakra neoslovil tam ten, proč zrovna tenhle kořalkou a sádlem naplněný sud? Povzdechla si v duchu.

O rameno se jí opřela velká dlaň.

"Já si ale myslím, že takovýho chlapáka, jako sem já, bys neměla odmítat, kočička."

Jindy by se možná bála, teď však byla kvůli Johanssonovi a všemu kolem unavená a vztekla současně.

"Vypadni ty chcípáku, nebo ti ho ukrotím!"

Její neodbytný obdivovatel obrátil oči v sloup a tiše zakňučel.

"Je ti to jasné, nebo mám vysvětlovat dál?" pokračovala a stále přitom levou rukou držela muže v rozkroku. Úpěnlivě zakroutil hlavou a v okamžiku, kdy ho pustila, omdlel.

Až teď si uvědomila, jak moc riskovala a strachem se jí začaly třást ruce. Sbalila si věci a co nejrychleji odešla od Plného břicha do jiného hostince s lepší společností.

Ráno se probudila až při druhém zvonění, které povolovalo začátek obchodování na městském tržišti. Rychle se oblékla, v jídelním sále zhltkla k snídani oslazenou prosnou kaši s třetinkou horkého vína zředěného vodou. Hostinská na jejím jídle cukrem nešetřila a Erika na ni při odchodu vděčně zamávala. Protože se včera od bachařů nic kloudného nedozvěděla, rozhodla se navštívit přímo Williama Goméze při jeho oficiálních přijímacích hodinách, kdy vykonával svůj úřad. Prodírala se tržištěm směrem k radnici, zvědavě si prohlížela kupce a řemeslníky a skrytě žasla nad množstvím věcí, které se za peníze daly pořídit. Byla zvyklá na mnohem skrovnější podmínky a ve srovnání s bohatstvím okolo, si musela připustit, že je vlastně chudá. Jejím jediným skutečným bohatstvím byl kladkový luk a lovecký tesák, který zdědila po svém otci. Už přešla téměř celé náměstí sloužící jako trhoviště, když si uvědomila, že ji někdo sleduje.

Nevěděla kolik jich je a jak vypadají, ale byla si jistá. Částečně za to mohla její mysl, která jí pomáhala rozumět zvířatům a částečně instinkt opatrného lovce pohybujícího se často v divočině. Rozhodla se ještě jednou projít mezi stánky se zbožím tam a zpátky, ale nepomohlo jí to. Slídivové se drželi v pozadí a dávali si pozor. Nakonec se rozhodla jít za šerifem. Už stála před branou na radniční nádvoří, když zaslechla veselé cinkání zvonků doprovázené vzrušenými výkřiky lidí. V první chvíli nepochopila, co to znamená, a až když spatřila vůz vyzdobený rolníckými a potažený rudým a černým sukem, vzpomněla si na dávno opuštěnou tradici: Takový vůz oznamoval hrdelní rozsudek. Zalapala po dechu. Vůz projel kolem ní. Na velkém, na břevně zavěšeném pergamenu, bylo napsáno Johanssonovo jméno, obvinění a rozsudek. Erika stihla přečíst jen rozsudek a datum. Odsouzen k trestu smrti oběšením a poté lámání v kole. Trest bude proveden druhou říjnovou nedělí. To znamenalo zítra. William Goméz se opět ukázal krutějším a zákeřnějším, než čekala. Měla strach, chtěla křičet, že je to nespravedlivé, toužila zastavovat lidi a přesvědčovat je, ať Johanssonovi pomohou. Po té, co se uklidnila, byla ráda, že nic z toho neprovedla. V opasku měla schovaných pět zlatých. To bylo dost na konzultaci u nejlepšího královského smírčího soudce ve městě. Příliš nevěřila v kladný výsledek, ale musela zkusit všechno.

Když ani ne po dvou hodinách opouštěla honosný dům na hlavním náměstí, neměla ve věci o moc jasněji. Podle všech zákonů, nových i zvykových, neměl Goméz, vzhledem k tomu, že byl pouze dočasný zástupce, právo nikoho k hrdelnímu trestu odsoudit. Jenomže smírčí soudce ji upozornil na jednu výjimku. Neměl právo, pokud ho obžalovaný nenapadl. Docela dobře si dokázala představit, že Johansson spráskal polovinu jeho bičů a pokusil se zatočit i s Gomézem. Jenomže i kdyby to neudělal, byli zde žalárníci. Vypadali, že poslouchají svého zaměstnavatele na slovo a křivá přísaha pro ně nic neznamená.

"Není tady vedlejší východ?" obrátila se na služebnou, která ji vyprovázela ven.

Dívka jen podešeně přikývla. Erika pro ni byla dáma, i když měla kožené kalhoty a zbraň.

"Dobře, chci odejít tamtudy," poručila si Erika.

Začala hrát novou hru, ve které nebylo pro zákony místo. Proto nepotřebovala žádné stíny v zádech. Venku se zhluboka nadechla a zamířila zpět na tržiště. Potřebovala zjistit, kde Johanssona přesně drží, jaký bude zítřejší program poprav, prostě všechno, co by jí mohlo pomoci. A také musela koupit pár důležitých drobností. Na ty jí ještě peníze zbyly. Smírčí soudce nebyl tak drahý, jak se obávala. Byla si jistá, že slídily setřásla, jen jednou se jí zdálo, že někde zahlédla obličej mladého muže, který si ji s takovým zájmem prohlížel v Plném břichu.

Erika se krčila v temném koutě blízko průchodu na nádvoří radnice. Pestrý šátek, který měla přes den zavázán kolem krku, byl pryč, odložila i stříbrné náušnice. Jejich cinkání ji mohlo prozradit. Tváře i zuby měla začemněné, čepel tesáku pomazala lepkavou hmotou z popela, sazí a výtažku z pryže. Z povídání lidí zjistila, že Johanssona nedrží v podzemním žaláři, který byl starý a nepříliš využívaný, ale v nejvyšším patře věže patřící k radnici. Překvapilo ji to, ale naštěstí to její plán nenarušilo, spíš naopak.

Strážný střídavě přecházel z jedné strany na druhou. Celá jeho obchůzka mu i s otočkou zabrala patnáct tepů srdce. Erika se přinutla několikrát zhluboka nadechnout a vydechnout. Bylo tu příliš mnoho světla, aby se kolem něho protáhla. Naštěstí s tím počítala. Ze stínu na protější straně se ozvalo kradmé přecházení, strážný zpozorněl. Někdo neopatrně zadupal.

"Hej! Kdo je tam!" voják držel halapartnu před sebou, jako by ho mohla uchránit před všemi démony temnoty.

Nikdo mu neodpověděl, kradmé přecházení se ozvalo znova. Voják opatrně zamířil za zvukem. Doufala, že ho ježek, kterého do uličky nastražila, zabaví co nejdéle. Jako stěží viditelný stín se protáhla za zády strážného na vnitřní nádvoří radnice. Tady nikdo nehlídkoval, jen před vchodem do věže rozpoznala tmavou siluetu muže se zbraní v ruce. Ve výšce druhého patra vyčníval do prostoru trám používaný v dřevních dobách Dilafrugu k popravám. Problémem však byl sloup s třemi hořícími olejovými lampami uprostřed volného prostranství. Jejich světlo vylučovalo, aby nádvoří jednoduše přeběhla, nebo se opatrně kradla podél stěn. Z domů na protější straně nádvoří někdo vyšel a zamířil přímo k ní. Co nejvíce se přikrčila. Byla sice vysoká a dlouhonohá, ale když chtěla, moc místa nezabrala. Po celou dobu, co se k ní člověk blížil, se snažila přemluvit své vyděšené srdce, aby nebylo tak poplašené a hlasitě. Neznámý prošel sotva dva metry od ní a zmizel ve dveřích po její levé ruce. Uvědomila si, že rychle dýchá a čelo má orosené potem. Bůhví proč jí to připomnělo chvíle, kdy s Johanssonem chodili střídavě vybírat spíž jeho, nebo jejich vlastních rodičů. Jenomže tehdy na misce vah ležel med se smetanou a na druhé výprask. Pro ni navíc jen náznakový, protože otec jí v životě doopravdy neuhodil. Zaplašila vzpomínky, ke své pravé noze položila kotouč lana, připravila si luk, a z toulce vytáhla tři šipy. Valnou část odpoledne strávila jejich výrobou. Nikdy netušila, že jí zkušenosti z jejich zlodějských her přijdou vhod. Šipy měly místo hrotu tupou hlavici trochu připomínající zakončení používané na lov drobných ptáků, také opeření bylo o poznání mohutnější. Strážný u věže zakašlal a zachrchlal, jak se chystal odplivnout. Bez zaváhání založila šíp a vystřelila, vzápětí druhý, třetí.

Světlo lamp zmizelo, nádvoří se ponořilo do tmy, strážný zaklel. Neminula ani jednou a zhasila všechny tři lampy na první pokus. Vědomí nebezpečí zostřilo její smysly až na samotnou hranici možností, slyšela jak se strážný tápavě blíží k sloupu. Zvedla lano, přikrčená a současně co nejrychleji přeběhla přes otevřenou plochu. U paty věže zastavila, po paměti vyhodila lano šikmo do výšky. Konec s uvázaným závažíčkem se obtočil okolo břevna, slyšela jak kamínky narazily na dřevo. Bez váhání se pověsila na lano a rychle šplhala vzhůru. Neodhadla dobře výšku a bolestivě se hlavou udeřila do trámu. Trochu nemístně ji napadlo, že s boulí na čele bude vypadat pěkně pitomě. S hvězdičkami kroužícími kolem hlavy se vyhoupla na břevno a bleskově přitáhla volný konec lana k sobě. Ve chvíli, kdy strážný rozsvítil lampy, se snažila otevřít zavřené okenice vedoucí do pokoje ve druhém patře věže. Úspěch jí pomohl získat klid, přes drobné nesnáze šlo všechno přesně tak, jak si představovala. Konečně otevřela a vlezla dovnitř.

Vzduch v místnosti byl zatuchlý, jako ve všech neobývaných a nevětraných budovách. Po hmatu našla schodiště o pokračovala vzhůru. V třetím patře zjistila, že něco není v pořádku. Žaludek se změnil v studenou kluzkou věc, která se snažila prodrat hrdlem ven. Ve chvíli, kdy pochopila, že není sama, někdo odklopil kryt lampy a nažloutlá záře zaplašila tmu do koutů. Únikovou cestu jí zatarasil obrovský muž s mečem v ruce.

"Tak sme se zase setkali, kočička!" řekl chraplavě a Erika si uvědomila, že je to její starý známý od Plného břicha.

"Pokud budeš rozumná a hodně, hodně hodná, doručím tě Gomézovi živou. Pokud ne, pobavím se s tebou a pak tě odspodu rozřežu na dvě půlky. Rozumíš?"

Třásla se a nemohla se rozhodnout, zda má klít, nebo brečet.

"Ty tlustej smradlavej parchante! Přinutím tě sníst tvoje vlastní koule!" slyšela se s hrůzou říkat.

Muž vztekle zavyl a rozběhl se proti ní. Meč držel stranou a snažil se ji chytit druhou rukou. Přikrčila se, uchopila ho za paži třímající zbraň, potáhla za ní ve směru jeho pohybu a v okamžiku, kdy se nad ní naklonil, se zdvihla. Nedokázal včas zaregovat, setrvačností se přes ní překulil, v letu rozrazil přivřenou okenice a zmizel ve tmě.

Náraz těla o dlažbu jí připadal ohlušující. Udělalo se jí špatně. Pochopila, že tohle není žádná hra o med a smetanu. Přinutila se pohlédnout z okna dolů. V příšeří na nádvoří rozeznávala temné obrysy těla a zdálo se jí, že vidí i tmavou stále se zvětšující kaluž.

"Žádná hra," zašeptala.

Věděla, že po tomhle už od Gomézových mužů nemůže doufat v žádnou milost. Se zaťatými zuby a tesákem v pravé ruce stoupala do posledního patra. Byla tak nervózní, že jí byl jedno, zda tam někdo čeká, či ne. Johanssonovo uvěznění ve věži a utajený hlídač jí připadalo jako nastražená léčka. Ucítla vůni čerstvého vzduchu a spatřila mihotavou záři živého ohně. Někdo otevřel všechna okna a u zamřížovaných dveří položil zapálenou voskovici. V rohu místnosti sloužící jako vězení spatřila Johanssona spícího na slámě. Mříž nebyla zamčena, pouze zavřena závorou zabezpečenou proti otevření zevnitř. Přišlo jí to příliš jednoduché na to, aby to byla skutečnost. Zastavila se uprostřed místnosti a otočila kolem dokola. V nejtmařejším rohu stál její další známý. Ramenatý bojovník, který si ji s takovým

zájmem prohlížel u Plného břicha. Pokrčila kolena, váhu přenesla víc na špičky a ruku s tesákem snížila, aby si lépe kryla břicho a slabiny. Tak ji tomu učil otec.

"Potichu odejdi a nic ti neudělám," zašeptala.

Překvapilo ji, jak klidně a rozhodně to dokázala říct. Muž vykročil proti ní a nezdálo se, že by si ze zbraně v její ruce něco dělal. V místnosti bylo příliš tma, takže mu neviděla do očí a nedokázala odhadnout, co si myslí. Odlesky jeho mysli pro ni byly naprostou záhadou. Případaly jí zmatené, jako by muž nevěděl, co má dělat. Šel stále proti ní, pohyboval se pružně jako kočka a v kterémkoliv okamžiku byl připraven změnit směr.

"Stůj -"

Než větu dořekla, stál těsně u ní a pravačku s tesákem jí znehybněl v sevření. Pokusila se vyklouznout, ale předem věděla, že je to zbytečné. Byl stejně rychlý jako ona a dobře třikrát silnější. Přitáhl ji k sobě, aby jí zabránil použít tesák. Poddala se jeho síle, vytočila se a pokusila se loktem zasáhnout jeho solar. První úder čekal, ale druhým vedeným níž zasáhla. Jeho břicho bylo však stejně tvrdé jako žulová deska. V dalším okamžiku jí držel v pevném držení, nedokázala pohnout hlavou, rukama, prostě ničím.

"Je to pěkně hnusný svět. Nechápu, že muž jako ty pracuje pro Goméze. Doufám, že se budeš dobře bavit, až si se mnou budou hrát," řekla drsně ale současně měla slzy na krajíčku.

Chápala, že Johanssonův život prohrála. Vlastně i svůj.

"Asi se ti to bude líbit," dodala ještě.

"Hrabě je na cestě zpátky, bude tady pozítří," řekl zdánlivě bez souvislosti, jako by se jí tím snažil utěšit. Současně jeho sevření povolilo. Vytočila se na patě a praštila ho loktem pod žebra, jak nejvíc dokázala. Jeho tělo jí připadalo stále stejně železné, přesto se však bolestí zkroutil. Zaslechla dupot bezpočetných nohou blížících se po schodech vzhůru. Už objevili mrtvého dole. Instinktivně vyrazila k severnímu oknu, bojovník se jí však rukou pokusil blokovat cestu. Změnila směr a vyskočila jižním oknem. Až ve vzduchu si uvědomila, že kdyby jí nestál v cestě, dopadla by na dlažbu nádvoří. Tady dopadne ...

Došková střecha se pod ní prolomila, o kousek minula trám a při dopadu na podlahu půdy si vyrazila dech. Chvilí ji trvalo, než se vzpamatovala, potom našla poklop a jako kulhající duch se protáhla domem. Jeho obyvatelé vyplašení rozbitím střechy jen váhavě vstávali z postelí. Ještě neodbijela půlnoc a už s Vlaštovkou pod sebou uháněla noční tmou podél řeky směrem dolů, do nížiny. Její jedinou nadějí byl samotný hrabě. Měl dorazit pozítří. Ona sama by to mohla dokázat do zítřejšího rána. Pokud ovšem jejímu vyprávění uvěří a dá jí na zpáteční cestu čerstvého koně, alespoň tak dobrého, jako byla Vlaštovka.

"Ta mrcha!" zuřil Willima Goméz a vztekle vychrstl zbytek piva do ohně, "projela jižní branou! Určitě se chce spojit s hrabětem! Nemůže to stihnout, ale pro jistotu ji připravíme překvapení!"

"Vezmu si to na starost!" přihlásil se bojovník, se kterým se Erika střetla v posledním patře.

William Goméz se na něho pochybovačně podíval.

"Už jednou ses s ní setkal, Gruane, a doplatils na to. Na takovou děvku musí být člověk tvrděj hned od počátku!"

Bojovník se protáhl, jako by chtěl ulevit svému otlučenému břichu a studeně se zašklebil.

"Nedělám stejnou chybu dvakrát. Klidně si to s ní vyřídím sám."

"O.K., O.K.," uklidňoval ho William, "neber si to osobně. Víc nás s děvkama udělalo chybu. Dám ti Olafa, Deysholda, Omara a Kuma. Co s ní uděláte, je jen vaše věc. Já už ji prostě nechci vidět. Živou ani mrtvou. Je to jasný?"

Gruan odhalil v úsměvu dvojitou řadu dokonalých zubů.

"Jasný. Jdeme!" zavelel vybrané čtveřici a zamířil ke dveřím.

Deyshold neviděl v práci žádný problém. Gruan vybral k přepadu perfektní místo a i kdyby ta holka byla samotný rarach, proti pětici mazaných veteránů nebude mít nejmenší šanci.

Upravil si deku pod sebou a obrátil pohled k střípku slunečního kotouček, který se právě vyhoupl nad horizont. Byla pořádná zima, ale vyhlídka na blížící se zábavu mu zlepšila náladu. Odhadoval, že pokud to ta holka s hrabětem skoulela, mají nejméně dvě hodiny času.

"Pánové?" přerušil ticho svítání Gruan.

Deyshold se na něho tázavě podíval. Gruan toho obvykle moc nenamluvil a když už, většinou šeptem.

"Mám pro vás dvě možnosti. Buď si seberete všechny své věci kromě zbraní a zmizíte odsud, nebo tady umřete."

Deyshold zpočátku nechápal, ale potom mu to došlo.

"Von se do tý štětky zabouch, chlapi. Budem mu to muset rozmluvit."

Než větu dořekl, stále ve střehu naproti Gruanovi. Jeho kumpáni byli jen o krok nazpět. Gruan se ke Gomézově soldatesce se přidal teprve nedávno a netušil, jak moc jsou staří harcovníci sehraní.

"Jdem na něho!" zavelel Deyshold a pak si uvědomil, že mladík má jednu ruku stále podezře u těla.

Ve chvíli, kdy padal k zemi s prostřeleným břichem, si vzpoměl, že mladý válečník si s sebou bral i kuš.

Ihned po výstřelu Gruan neužitečnou zbraň odhodil, prohroutil sekem na bok nejbližšího soupeře a vzápětí ho překvapil rychlým a tvrdým útokem na břicho. Zasáhl, ale nezastavil se, využil rotace a vodorovným máchem odvrátil odvetu dalších soupeřů, potom plynule navázal dalším útokem. Klid rodícího se dne poskvřnilo řinčení oceli a supění mužů. Dav okolo popraviště byl hustý, že by jím nepropadl vlašský ořech. William Goméz spokojeně pozoroval běsnící zástup. Ze zkušenosti věděl, že masa lidí je vždy krutá a baží po krvi.

"Pověste ho! Pověste ho!"

Chaotický halas se sjednotil v pravidelné skandování.

Kývl na místra popravčího, ať ještě jednou vyzkouší, zda katovská smyčka z konopného provazu dokonale klouže.

Nemínil poskytnout odsouzenému nejmenší šanci. Mezi lidmi se bezohledně vmísil jezdec na zbídačelém koni. William zaklel. Byla to ta holka. Stejná, která se tak zajímala o Johanssona a kterou kvůli tomu dal sledovat. Než stačil dát

mužům rozkazy, drápala se na pódium a před sebou mávala velkým kusem pergamentu opatřeným zřetelnou pečeti.

"Hraběcí milost pro odsouzeného! Milost!"

Lidé nespokojeně zahlučeli. Těšili se na krev a jejich zábava se rozplývala v nenávratnu. William se zvedl z křesla a tasil dýku. Držel ji u těla, aby nebyla vidět. Vždycky pak mohl říct, že žádný dekret neměla. Hodnověrný svědek se za trochu zlata snadno najde.

Blížil se k Erice, usmíval se a současně popravčímu ukazoval, ať pokračuje. Johansson v poutech vyděšeným pohledem sledoval celou scénu.

"Co to neseš, děvče? To přece není hraběcí dekret."

Připravil se k bodnutí. Ta kráva ten papír před sebou drží jako štít, jako by doufala, že ji ochrání, pomyslel si s úšklebkem.

"Milost! Nesu hraběcí milost!" pokračovala Erika ve vyvolávání a zoufale se otáčela po katovi.

"Ukaž!" natáhl se po ní Wiliam levačkou, ale bodnout nestačil. Najednou ho zkroutila křeč, dýka mu vypadla z prstů. Podíval se dolů a zjistil, že mezi kaligraficky vyvedenými písmeny l a o ve slově milost prorazila papír ještě načerněná čepel a pronikla mu mezi žebra. Pokusil se ucuknout, ale ocelový jazyk se zakousl ještě hlouběji. William Gómez na zem dopadl už mrtvý.

Erika šokovaně pozorovala tělo před sebou, dav šlel. Kat vycítil změnu nálady davu a za nadšených ovací zbavoval odsouzence pout. Náhle se jí udělalo špatně. Ne z toho, že zabila, ale z toho, že necítila žádné provinění. Když lovila zvířata, bylo to těžší. Napůl jako ve snách vnímala jak ji lidé nadšeně někam nesou. Z posledních sil se jí podařilo vymanit se z jásajícího davu a najmout si v ústraní pokoj. Usnula obutá a oblečená.

Otevřela oči. Ve skrytu duše doufala, že nad ní Johansson, po té co ho propustí z vězení, bude bdít. Ale byla v pokoji sama. Ve výčepu ji od něho čekal vzkaz. Spala prý déle než 24 hodin. Má si co nejrychleji pospíšet domů do vesnice.

Trochu rozladěná osedlala koně a vyrazila na zpáteční cestu. Po pádu na střechu měla kotník pořád bolavý a dosud se necítila ve své kůži. Do vsi dorazila až k večeru. Zjistila, že hostinec je plný slavicích lidí. Třetina byla opilá vínem, třetina pívem a zbývající tancem. Hned u vchodu se potkala s dědečkem.

S úlevou ji objal.

"Jsem moc rád, že ses vrátila. Čekám tady na tebe, abych ti řekl ..."

Než větu dopověděl, spatřila Johanssona. Blížil se k ní s trochu provinilým úsměvem na rtech v doprovodu kypré dívky ve stříbrem vyšívaných šatech. Než stačila vybuchnout, co je to za fíflenu, představil je.

"Má drahá," obrátil se na nafilntěnou krasavici, "dovol, aby ti představil svou kamarádku z dětství. Umí střilet z luku, jezdit na koni, prostě všechny ty věci, které jsou vlastní mužům. A nedávno mi velice pomohla."

Erika náhle nevěděla, co má dělat. Zda mu dát pohlavek za tón jeho řeči, nebo utéci. Horko těžko vzdorovala pláči.

"Slavíme dnes naše zasnoubení. Až dodneška musela Maryka přebývat v hostinci, ale teď ji mohu uvítat na našem statku," pokračoval Johansson.

Erika mlčela, věděla, že pokud cokoliv řekne, začne plakat. Ne plakat, brečet, řvát, bulit jako poslední hloupá nána. Nadávala si v duchu tak dlouho, dokud nezískala zpět alespoň část sebeovládání. Doufala, že vypadá klidně a nad věcí.

"Uštvála kvůli tobě dva koně, získala pro tebe milost u hraběte a zabila Gomeze. To je trochu příliš na obyčejnou pomoc kamarádky z dětství," vmísil se do hovoru starý Gustaffson, "Riskovala život. Na kolik to oceníš?"

Johansson upadl do rozpaků, ale slova se chopila jeho snoubenka.

"Takové hrdinství nemůže zůstat bez odměny. Padesát zlatých bude alespoň malou splátkou dluhu, který nebudeme moci nikdy vyrovnat, že drahý?"

Erika se tvářila, že jedovatý tón nevnímá.

"Určitě. Pošlu je po písaři," přikývl kysele Johansson, nabídl své nastávající rámě a zamířil zpět do tanečního veselí.

"Potřebujeme spravit stáj, nového koně a pro tebe pár nových kousků oblečení vhodných pro krásku jako ty. Aby tě už žádný ubožák nesrovnával s mužem," řekl s omluvným úsměvem Gustaffson a zamrkal na svou vnučku.

"Mám tu ale něco, co ti možná spraví náladu," pokračoval.

Erika si otřela slzy a nechápavě se na něho podívala.

"Nebo někoho," opravil se Gustaffson a naznačil směr.

O záručně dveří do výčepu se opíral bojovník, se kterým se potkala u Plného břicha a potom později ve věži. Už nebyl tak pohledný jako tehdy, protože měl přes tvář čerstvý hluboký šrám a ruku zavěšenou na pásce. Co se nezměnilo, byl pohled, kterým ji pozoroval.

KONEC